

Thirza's Kerstfeest

"Dirk, Dirk, wakker worden." 't Is een uur of vier in de nacht. Dirk mompelt een beetje en draait zich om en slaapt verder. "Dirk, Dirk", fluistert moeder opnieuw. "Wakker worden." Ze schut nu stevig aan z'n arm. Nu gaan de ogen van Dirk wijd open. Hij kijkt z'n moeder wat verwaasd aan en wil wat zeggen. Maar snel legt moeder haar hand op zijn mond. "Stil, Dirk. Luister. De Duitsers zijn beneden bij papa op kantoor. Papa heeft tegen mij gezegd dat je snel naar meester Verhoeven toe moet. Hij heeft een joods meisje als onderduiker en papa denkt dat de Duitsers hier naartoe zijn gekomen om haar op te sporen. Jij moet het meisje naar bakker de Bruin brengen. Hij zal er wel voor zorgen dat ze op een veilige plek zal komen."

Het duizelt Dirk een beetje. Maar hij begrijpt dat er nu geen tijd is om allerlei vragen te stellen. Zachtjes kleed hij zich aan en samen met moeder gaat hij zachtjes de trap af. Bij de keukendeur geeft moeder hem nog een stevige knuffel. "Voorzichtig he Dirk, zorg dat niemand je ziet. En snel he!"

De deur naar de tuin gaat zachtjes open en daarna weer dicht. Dirk staat in de tuin. Even denkt hij na. Hoe zal hij naar het huis van de meester lopen? Over straat lijkt hem niet zo'n goed idee. Als hij een Duitser tegen zou komen, dan zou die meteen argwaan krijgen. Hij besluit het zandpad achter de Dorpsstraat te nemen. Hij loopt snel. En ondertussen gaan er allerlei gedachten in hem om.

Zijn vader is hoofd van de politie in het dorp. Eigenlijk helemaal geen leuk beroep nu het oorlog is. Want feitelijk zijn de Duitsers nu de baas van vader. En o, zo gemeen, hij had op het schoolplein weleens kinderen horen fluisteren dat zijn vader verrader was omdat hij voor de Duitsers werkte.

Dirk was maar gauw een andere kant opgelopen. Zijn vader een verrader? Nee toch? Maar toch..., was het niet waar dat z'n vader voor de Duitsers werkte? Eigenlijk had hij er met vader en moeder weleens over willen praten. Maar dat durfde hij niet zo goed.

Maar nu, o, wat was Dirk blij. Nu wist hij het zeker. Zijn vader was geen verrader. Hij deed zijn best om een joods meisje uit de handen van de Duitsers te houden en niet alleen haar, maar ook de meester te beschermen.

Opeens slaat Dirk de schrik om het hart. Hij hoort gekuch. Al lopend en denkend heeft hij niet goed opgelet. Hij duikt de struiken in en houdt zich heel stil. Eigenlijk weet hij ook niet eens waar hij precies is. Zo had hij in gedachten gelopen. Opnieuw hoort hij een kuch. Maar zien doet hij niets. Stilte. Dan komt de maan even tussen de wolken door en ziet hij dat hij vlakbij de schaapskooi is. Zou hij verder kunnen? Maar veronderstel dat iemand hem in de gaten heeft en wacht tot hij uit zijn schuilplaats komt...

Opeens hoort hij geblaas van een schaap en een kuch... Opgelucht haalt Dirk adem en komt hij zijn schuilplaats uit. Is hij me daar geschrokken van een schaap. Snel loopt hij door.

Als hij bij het huis van de meester aankomt staat hij weer even stil. Wat nu? Hoe zal hij de meester wakker maken? Gewoon aanbellen? Nee, dat lijkt hem geen goed idee. Want als iemand dat ziet, dan heeft die meteen argwaan. Dan maar via de tuin. Zachtjes loopt Dirk naar de keukendeur toe. Hij klopt op de deur, maar helaas, er is niemand die hem hoort. Even kijkt hij om zich heen. Hij ziet boven de uitbouw van de keuken een balkon met openslaande deuren. De deuren zijn dicht en de gordijnen ook. Daar zal vast iemand slapen. Dirk voelt aan de regenpijp. Die is aardig stevig. Voorzichtig klimt hij naar boven. Hij slaat zijn benen over de balustrade heen en staat op het balkon. Zachtjes klopt hij op het raam. Hij hoort echter geen enkele reactie. Ook niet als hij wat harder klopt.

Toch wordt er wel iemand wakker. Het is Thirza, het joodse meisje dat sinds een paar maanden bij de meester en zijn vrouw ondergedoken zit. Het heeft lang geduurd voor ze vannacht in slaap was gevallen. Ze had gedacht aan alles wat er de laatste tijd gebeurd was. Hoe haar vader en moeder haar hadden laten onderduiken omdat het steeds

gevaarlijker werd voor joden. Hoe ze van het ene naar het andere adres was gebracht. Gelukkig was ze nu al een paar maanden hier. En ze vond het fijn. De meester en zijn vrouw zorgden voor haar als een vader en moeder. Naar school mocht ze natuurlijk niet. Maar ze kreeg opdrachten van de meester, die ze overdag kon maken. 's Avonds keek hij ze dan na. Wat ze ook leuk vond, was, als de meester de vaderlandse geschiedenis vertelde. Het mooiste vond ze echter als hij vertelde uit de Bijbel. De verhalen uit het Oude Testament, over Mozes, Abraham en koning David kende ze wel. Maar de verhalen uit het Nieuwe Testament, over de Heere Jezus, vond ze heel erg mooi. Op school had ze er al eerder van gehoord. Haar vader had haar namelijk naar een Christelijke school gestuurd. Maar, hij had wél altijd gezegd dat ze niet in de Heere Jezus moest geloven. Wij joden verwachten de echte Messias die ons verlossen zal van al onze vijanden. Hij zal eens regeren op de troon van koning David.

Thirza moest daar wel vaak aan denken als ze naar de meester luisterde. Je moest je vader en moeder toch gehoorzaam zijn? Maar ze wilde zo graag meer weten over de Heere Jezus, dat ze toch steeds weer luisteren moest. En toen ze van de meester een eigen Bijbeltje had gekregen, was ze daar heel blij mee. Voor onze lieve Anne, had de meester voorin geschreven. En hij had haar voorgelezen van de Tien melaatsen die naar Jezus kwamen om genezing te ontvangen. En... dat Jezus ze genas. Zo wil de Heere Jezus ook ons genezen, had de meester gezegd. En hij had haar een tekst geleerd, die ze vroeger ook al eens op school geleerd had: Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden. Ze had er lang over nagedacht. Zou dat nu ook voor haar zijn?

Zo was ze in slaap gevallen. Het duurde echter niet lang. Verschrikt werd ze wakker. Ze hoorde iets. Nee, 't was geen droom. Er klopte iemand op de balkondeur. En even later hoorde ze ook een stem: "Meester, meester, doe open!" Eerst had ze gedacht in bed te blijven liggen. Maar nu ging ze toch maar met een bonzend hart haar bed uit om zo snel mogelijk naar de slaapkamer van de meester te gaan.

"Meester, meester, er staat iemand op het balkon die om u roept en vraagt of hij binnen mag komen. De meester denkt dat Thirza gedroomd heeft. Maar z'n vrouw die ziet hoe bang ze is, zegt: "Ga eerst maar kijken man." En tegen Thirza zegt ze: "Kom maar bij mij liggen." Thirza rilt van de kou en kruipt helemaal tegen mevrouw aan.

Ondertussen is de meester naar Thirza's kamer gelopen en hoort al gauw dat er echt iemand op het balkon staat. Hij herkent ook de stem van Dirk die nu wel heel hart klopt en roept. De meester doet snel de deur open en trekt Dirk aan zijn schouders naar binnen. Dirk, die hier helemaal niet op gerekend had, schrikt er gewoon even van. Als de meester vraagt wat hij komt doen, weet hij gewoon even niets te zeggen. Maar dan gaat het door hem heen wat moeder gezegd heeft. "Snel, want de Duitsers kunnen ieder moment vertrekken."

"Meester, de Duitsers zijn net bij papa gekomen. Hij denkt dat het om Thirza gaat. Ik moet haar meenemen en bij de bakker brengen. Snel meester, ze kunnen ieder ogenblik komen." "Je hebt een fijne vader, Dirk. En 'k ben ook trots op jou." Hij loopt naar zijn slaapkamer en vertelt alles kort aan Thirza en z'n vrouw. Thirza begint zachtjes te huilen. "Moet ik nu alweer weg?" Maar mevrouw kalmeert haar. "Kom, snel aankleden en met Dirk mee. We hopen je snel weer te zien." Als mevrouw met haar naar beneden wil gaan, loopt Thirza nog even snel haar kamertje in. Ze loopt naar haar nachtkastje waar haar Bijbeltje ligt en pakt het snel mee en stopt het in haar jaszak. Dan loopt ze snel mee met Dirk. Na een dikke knuffel van mevrouw en de meester, volgt ze Dirk de tuin in. 't Is allemaal net op tijd want in de verte horen ze al het geluid van naderende vrachtwagens. De meester haalt snel wat spullen weg uit Thirza's slaapkamer. De soldaten mogen niet zien dat hier net nog iemand geslapen heeft.

Terwijl Dirk en Thirza het zandpad opgaan, horen ze portieren open en dicht gaan. Ze horen bonken op de deur en hart praten. "Öffnen Sie die Tür, schnell bitte."

Het is middag. Op de binnenplaats bij bakker de Bruin staat een grote bakkerskar met fiets. Op de kar staan manden met brood en levensmiddelen. Al de hele dag heeft Dirk bij de bakker gewerkt. Maar nu moet hij met de kar de klanten langs die ver van het centrum van het dorp wonen, tot in het bos toe. Hij heeft dit al veel vaker gedaan. Maar vandaag, de dag voor Kerst, is het een heel speciale tocht die hij gaat maken. De kar is ook zwaarder beladen dan anders. Ja, dat komt inderdaad omdat de mensen met Kerst, zelfs in oorlogstijd, toch wel iets meer kopen dan anders. Maar toch is dat niet de belangrijkste reden dat de kar zo zwaar beladen is. Onder het vlonder dat bakker de Bruin in zijn kar heeft gemaakt omdat de kar anders veel te diep was, lagen geen broden of kruidenierswaren, maar... een meisje. Ja, Thirza. Op deze manier hoopte bakker de Bruin Thirza veilig het dorp uit te kunnen brengen naar de jachtopziener die diep in het bos woont. En Dirk had de opdracht gekregen om deze vracht netjes af te leveren. O, hij vond het best wel spannend. Want vanmorgen waren er overal in het dorp Duitse soldaten gezien. Overal werd gezocht naar een joods meisje. Er waren wegafzettingen waar iedereen moest stoppen en vragen moest beantwoorden. En de weinige auto's die langskwamen, werden helemaal doorzocht.

De meeste soldaten waren nu weg. Maar bij het huis van Dirk stonden nog steeds twee legerwagens met soldaten erbij. Dirk moest er langs. Z'n hart klopte extra snel. Maar gelukkig lieten ze Dirk met rust. Eén soldaat knikte zelfs vriendelijk naar Dirk. "Zwaar vrachtje he?" Dirk knikte vriendelijk terug en floot zachtjes een liedje. 't Ging gelukkig allemaal goed. Maar als hij na een tijdje rijden de hoek om gaat om bij de brug te komen waar hij overheen moet om in het bos te komen, slaat hem de schrik om het hart. Voor de brug ziet hij meerdere soldaten die een controlepost vormen. Hij ziet hoe een chauffeur zijn hele auto moet leeghalen. Ja, zelfs een boodschappenkar van een oude vrouw, moet helemaal leeg gehaald worden. Alsof daar een meisje in verborgen kan zitten...! Het liefst was Dirk omgekeerd. Maar dat kan niet meer. Een soldaat heeft hem al gezien. Als hij nu zou omkeren, dan zou dat zeker argwaan opwekken. "O Heere", fluistert hij zacht, "help mij alstublieft. Dat Thirza niet ontdekt wordt." De vrouw heeft ondertussen haar boodschappenkar weer gevuld. Zij mag verder. Nu is Dirk aan de beurt. "Zo, zegt de soldaat, een aardig vrachtje. "Ja", zegt Dirk, "voor de mensen die veraf en in het bos wonen." Terwijl de soldaat naar de kar kijkt, haalt Dirk uit zichzelf al de manden van de kar. Dan doet hij de klep open. Hij pakt een heerlijke kruidkoek. Kijk eens, de lekkerste koek van bakker de Bruin. "Kijk eens, deze is voor u, voor de Kerst." De soldaat is verrast als Dirk de koek aan hem geeft. "Bedankt", zegt hij. En meteen laat hij erop volgen dat Dirk door mag rijden. Blij doet hij het deksel weer dicht en zet hij de manden weer op de kar. Van de mensen achter zich trekt hij zich maar niets aan. Hij hoort ze mopperen dat hij zomaar zo'n lekkere koek aan een Duitser geeft.

Hij stapt weer op z'n fiets en rijdt in een flinke vaart de brug over. Wat is hij blij! Hoe kwam hij toch opeens op het idee om die koek te geven... en... hoe goed dat de soldaat al bij de kar vandaan was toen hij een hoestkuch van Thirza hoorde. Zo snel als mogelijk fietst hij langs de adressen waar hij brood moet bezorgen totdat hij opeens denkt aan zijn gebed in nood. "O Heere, help." Met schaamte merkt hij nu op dat hij helemaal niet gedankt heeft toen alles goed mocht gaan. Zachtjes dankt Hij de Heere en vraagt om vergeving dat hij aan danken helemaal niet gedacht had.

Diep in het bos staat een kleine woning. Het is het boswachtershuis. Alleen, de boswachter woont er niet meer. Die is vorig jaar overleden. Maar z'n vrouw woont er nog wel. Zij wil daar blijven wonen waar ze jaren met haar man gewoond heeft. Het is flink donker als de vrouw opstaat om de luiken van de ramen dicht te gaan doen. Normaal deed ze dat eerder. Maar ach, ze had wat zitten nadenken over vroeger. Ze staat op en gaat naar buiten. Opeens blijft ze stil staan. Hoorde ze iets? Het leek net of iemand om hulp riep. Stil blijft ze staan. Even hoort ze niets, maar dan... Ja, ze hoort het weer! Er moet daar ergens iemand in nood zijn denkt ze. Ze loopt de richting op waar ze het geluid vandaan had horen komen. Alleen, nu hoort ze niets meer. Ze besluit om zelf dan maar te roepen. "Hallo, is daar iemand? Als je hulp nodig hebt, ik wil je helpen." Ze luistert scherp, hoort ze iets? Er

wordt niet teruggeroepen. Wel hoort ze nu iets van gesnik. Ze loopt in de richting van het geluid. En daar ontdekt ze een jong meisje dat huilend op de grond zit. "Wat doe jij hier?" vraagt ze vol medelijden. Het meisje kijkt op en zegt: "Ik ben gevallen over een boomwortel. Nu doet mijn enkel zo'n pijn. Ik kan niet meer lopen." De vrouw gaat naar het meisje toe en helpt haar overeind. Maar lopen kan het meisje niet goed. "Leun maar op mij", zegt de vrouw, "en ga met mij mee naar huis." Zo strompelen even later een oude vrouw en een jong meisje door het bos naar het boswachtershuis. Als ze thuis zijn verbindt de vrouw de voet van het meisje en gaat daarna in haar stoel zitten om tot rust te komen.

Even is het stil. Dan vraagt de vrouw aan het meisje hoe ze heet, en waar ze vandaan komt. "Ik heet Thirza. 'k Ben een joods meisje. 'k Moest vluchten omdat de Duitse soldaten me zoeken. Dirk van de bakker zou me naar de jachtopziener brengen met de bakkerskar, maar in het bos klapte zijn band waardoor hij niet verder kon. Hij wilde me niet alleen laten, maar omdat het niet slim was om de bakkerskar alleen in het bos achter te laten omdat dat alleen maar argwaan zou wekken als een soldaat hem zou zien, heeft hij mij na lang aandringen van mij, de weg gewezen naar de jachtopziener. Alles ging goed, totdat ik een kudde wilde zwijnen op mijn pad zag. 'k Durfde daar niet langs en besloot om te lopen. En toen ben ik de weg kwijtgeraakt. En toen het donker werd, ben ik gevallen over een boomwortel.

Even is het weer stil. Dan opeens zegt Thirza tegen de vrouw die ze oma mag noemen, "Oma, wilt u mij alstublieft mijn jas aangeven?" De vrouw doet het en ziet hoe Thirza zenuwachtig in haar jas iets zoekt. De eerste zak is leeg. Snel voelt Thirza in de andere zak en dan ziet oma hoe haar gezicht opklaart en Thirza een Bijbeltje uit haar zak haalt. "O, wat ben ik blij dat ik hem niet verloren ben", zegt Thirza. Dan vertelt ze aan oma dat ze het zo fijn vindt om over de Heere Jezus te lezen. Omdat het morgen Kerst is, besluit oma haar een stukje voor te lezen over de geboorte van Jezus, en ook waarom de Heere Jezus naar de aarde kwam. Ook las ze de bekende tekst uit Johannes 3 vers 16, Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem geloofd, niet verloren gaat, maar het eeuwige leven hebbe.

Weer is het stil. Dan zegt Thirza met een trillende stem: "Maar oma, is dat nu ook wel voor mij? Vorige keer las ik dat toen Jezus gekruisigd werd de joden riepen dat Zijn bloed over ons en onze kinderen zou komen. En ik ben joods. En ik heb ook zelf zoveel verkeerde dingen gedaan."

Oma kijkt Thirza vol liefde aan. En blij zegt ze: "Ja Thirza, ook voor joodse mensen stierf Jezus aan het kruis. Weet je wat Hij ook gebeden heeft? "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen."

En over het bloed van de Heere Jezus staat nog iets in de Bijbel: "Het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonden. Je mag al je verkeerde dingen aan Hem vertellen, Hij wil je vergeven en je een nieuw hartje geven. Zullen we samen bidden?" Thirza knikt ja. "Heere", zegt oma, "wilt U voor Thirza zorgen? Dank U dat U ook aan haar Uw Woord hebt gegeven. Wilt U als de Goede Herder voor haar zorgen? Dat zij een schaapje van Uw kudde mag zijn."

't Is stil geworden in het boswachtershuis. Het is er feest. Kerstfeest. Ook al is het nog geen 25 december.

Thirza was zolang de oorlog duurde bij oma gebleven. De meester en z'n vrouw, de jachtopziener en natuurlijk ook Dirk waren vaak op visite gekomen. Wel voorzichtig natuurlijk, want het mocht bij de Duitsers niet opvallen dat oma opeens vaak bezoek kreeg.

Na de oorlog mocht Thirza bij de meester en juffrouw wonen. Na een aantal maanden kregen ze een brief waarin verteld werd dat de vader van Thirza nog in leven was en op zoek was naar zijn dochter.

Thirza en de meester en z'n vrouw waren heel blij. Alleen, Thirza zag ook wel tegen de ontmoeting met haar vader op. Want ze was veel van de Heere Jezus gaan houden en ging ook met haar pleegouders mee naar de kerk. Ze zou dat tegen vader moeten vertellen. Maar wat zou hij er van vinden?

De ontmoeting met vader was heel fijn geweest. En toch ook verdrietig. Omdat moeder er niet bij was. Vader was de meester en zijn vrouw heel dankbaar en natuurlijk ook Dirk die geholpen had zijn dochttertje uit de handen van de Duitsers te houden.

Thirza ging weer bij haar vader wonen. Gelukkig had hij vlakbij het dorp een huis gevonden, zodat Thirza nog vaak bij de meester en z'n vrouw en bij Dirk kon zijn. En dat was best wel nodig geweest. Want toen vader later hoorde dat Thirza veel van de Heere Jezus was gaan houden, en Hem wilde volgen, was vader heel erg verdrietig en boos geworden. Hij had zelfs gezegd: "Dan ben je mijn dochter niet meer."

Maar Thirza had haar vader niet verlaten. En ook al sprak haar vader een tijd niet meer tegen haar, zij was niet gaan mopperen of boos geworden. Ze hielp haar vader waar ze kon. Zelfs al bedankte hij er haar nooit voor. En... ze bad voor hem. Samen met de meester en zijn vrouw.

Vader was erg ziek geworden van het verdriet van de oorlog, van het missen van z'n vrouw, en dat Thirza als meisje van het joodse volk in de Heere Jezus geloofde.

Maar er kwam een moment, dat zij hem iets mocht gaan vertellen van Jezus. Hoe ze tot geloof was gekomen. En wat er allemaal in de Bijbel stond.

Toen had hij ontdekt hoeveel dingen uit het Nieuwe Testament, ook in de joodse Bijbel stonden.

Hoe de jood Nicodemus hoorde dat hij opnieuw geboren moest worden. Dat zoals de joden in de woestijn moesten kijken naar de koperen slang om gered te worden, Hij moest opzien naar Jezus aan het kruis, gestorven voor de zonden van ons mensen.

't Had veel strijd gekost. Maar ook vader mocht in de Heere Jezus gaan geloven. Ook hij mocht het leren, het bloed van de Heere Jezus Christus, wast en reinigt ons van alle zonden.

Niet lang daarna is het groot feest in de kerk van het dorp. Thirza en haar vader mogen belijdenis doen van het geloof en worden gedoopt. Feest in de Hemel en feest op de aarde.

Dat dat ook voor ons zo mag zijn. Feest van Kerst, in ons hart. Dat alle vijandschap overwonnen mag worden en Jezus onze Verlosser en Koning is.